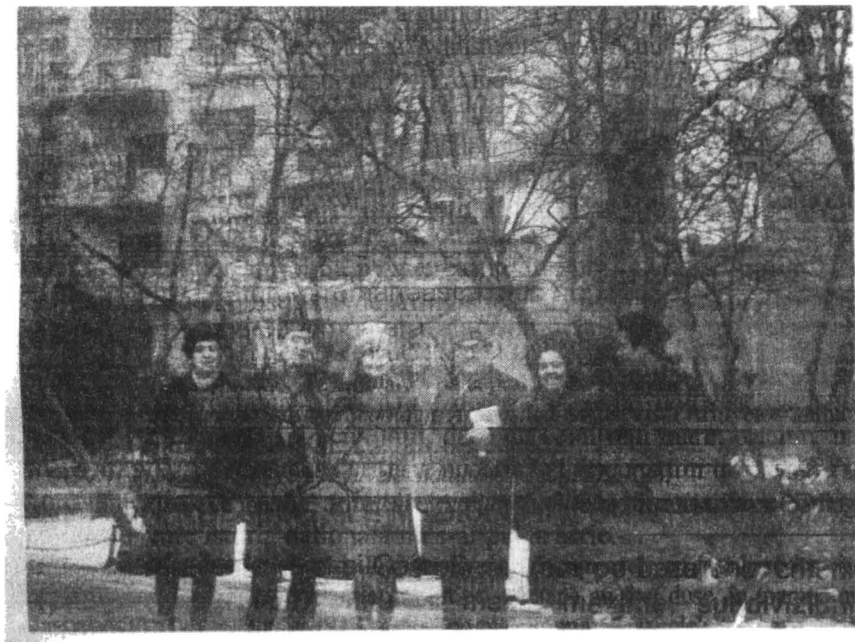

Remember: profesorul universitar Aurelian Sacerdoțeanu

MARIA DOGARU

Acum, când comemorăm 100 de ani de la nașterea distinsului profesor universitar Aurelian Sacerdoțeanu, voi încerca să evoc câteva din momentele pe care le-am petrecut sub îndrumarea sa.

*Profesorul și foștii săi studenți: Viorel Grozav, Ioana Burlacu,
Maria Dogaru, Virgiliu Z. Teodorescu (1973)*

Ocazia de a-l cunoaște mai bine a fost determinată de faptul că, fiind studentă la Facultatea de Istorie a Universității București (promoția 1960), am fost repartizată la grupa de arhivistică din care făceau parte: Victor Bădoi, Nina Kramer, Paul Grigoriu, Ion Neacșu, Elisabeta Negulescu, Eugen Popazu, Ion Popescu, Sanda Popescu, Ștefan Stănciulescu și subsemnata. Orele de curs, deși inițial păreau aride și lipsite de interes, sub îndrumarea competentă a profesorului universitar doctor Aurelian Sacerdoțeanu, au căpătat în ochii noștri atracție și

valoare deosebită. Acest lucru se datora atât erudiției sale, dobândită prin studii în țară și în străinătate, în special la instituții prestigioase din Roma și Paris, cât și rezultatelor obținute în cercetarea științifică, răsplătite prin premii academice, la care am adăuga incontestabilele aptitudini didactice ale profesorului Sacerdoțeanu.

Nouă, celor care ne pregăteam să lucrăm în Arhive, ne-a trezit interesul pentru cunoașterea documentelor istorice sub toate aspectele și în acest sens trebuia să ne însușim disciplinele auxiliare ale istoriei, a căror valoare era, de fapt, de științe fundamentale. Prin exemple convingătoare ne-a făcut să înțelegem legătura organică dintre documente, faptul că fondurile arhivistice trebuie ținute intacte.

La orele de practică din cadrul Arhivelor Statului, marele profesor, care ne îndruma direct, se comporta cu studenții ca un coleg mai mare.

Abordarea diferitelor teme, în cadrul seminariilor, îi oferea prilejul profesorului Sacerdoțeanu să ne destăinuie gândurile care-l frământau, marea lui durere pentru situația critică în care se aflau Arhivele la acea dată (1958-1960). Era preocupat de problema distrugerii documentelor de arhivă. Cu durere în suflet ne relata modul în care a fost distrusă arhiva Universității București. Era, de asemenea, mâhnit de faptul că Institutul de Arhivistică, pe care dânsul îl crease, în 1939, a fost desființat. În calitate de director general al Arhivelor Statului a încercat, în zadar, să impună respectarea legilor referitoare la arhivele instituțiilor¹.

Deseori revenea la o problemă care-l durea; dânsul nu beneficia de recunoașterea gradului de profesor universitar, titlu științific pe care l-a obținut conform legilor, cu ani în urmă. Îl revolta faptul că trebuia să adreseze o cerere unor cadre didactice cărora dânsul le acordase aceste titluri.

După terminarea facultății, un grup de arhiviști, care au fost îndrumați îndeaproape de profesorul Sacerdoțeanu, între care Corneliu Mihail Lungu, Ștefan Hurmuzache, Ioana Burlacu, Mioara Tudorică, Viorel Grozav, Răzvan Teodorescu, Petre Paliu, Aurelia Dragomir, am continuat să ne întâlnim cu dascălul nostru.

Ne făcuserăm obiceiul ca la unele evenimente, în special la ziua profesorului, să-l invităm pe dânsul și pe profesorul Mauriciu Kandel la un local public, unde continuam discuțiile.

Preocupările noastre științifice, în special elaborarea unor lucrări, au fost susținute de profesorul Sacerdoțeanu, care, întotdeauna, binevoitor,

¹ Alexandru Matei, *Bibliografia operei profesorului Aurelian Sacerdoțeanu (1922-1974)*, în „Revista Arhivelor”, LIII (1976), nr. 4, p. 450-456; LIV (1977), nr. 1, p. 106-118; nr. 3, p. 291-304.

răspundea întrebărilor noastre, invitându-ne chiar să purtăm discuții pe teme respective la dânsul acasă, împrumutându-ne cărți din biblioteca personală.

Participarea profesorului la ședințele Comisiei de heraldică, genealogie și sigilografie era o adevărată încântare. Uneori, dezbaterile se prelungeau mult peste program, membrii comisiei punând întrebări din domenii diferite, iar ilustrul profesor răspundea cu competență.

Grupul de arhiviști amintit s-a legat sufletește de profesorul Sacerdoțeanu, fiecare dintre noi făcându-și legământ de credință să transmită celor ce vin concepțiile înaintate ale discipolului lor.

Moartea, care a survenit pe neașteptate, ne-a făcut să ne cutremurăm la gândul că am pierdut un asemenea dascăl, prieten și om. Un singur lucru mai putem face: să-i aducem un cald, profund și distins omagiu.

Cunoscând gândurile regretatului profesor, în 1992, când s-a înființat Facultatea de Arhivistică, am simțit o mare bucurie, unul din obiectivele profesorului era împlinit. Aveam, în același timp, satisfacția de a preda, în cadrul noii instituții de învățământ, materiile predate odinioară de MARELE PROFESOR.